

ELFSTEN, FRANS

Sånger och poem.

Örebro : Nya tr.-a.-b.
1914

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

Fin. So.
Utbl. p. 101

SÅNGER
OCH POEM

AV

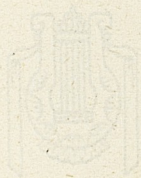
FRANS ELFSTEN



PRIS 15 ÖRE.

SÅNGER
OCH POEM

FRANS ELFSTEN



ÖREBRO 1914.
ÖREBRO NYA TRYCKERI-A.-B.



Hur skönt!

Hur skönt att ha ett rum vid Jesu hjärta,
en vän, som delar allt, båd' fröjd och smärta,
en frälsare, som helar varje brist;
hur skönt att äga dig, o Jesus Krist!

Hur skönt att giva få sig själv för andra
och söka upp de barn, som vilse vandra,
att för de arma peka på Guds lamm;
hur skönt att leda dem till korset fram!

Hur skönt att sist, när striden här skall sluta,
sitt huvud få till Jesu hjärta luta,
att sig vid urtidsklippan klänga få,
hur skönt att vila där — den skall bestå.

Sommarkvällen.

Mel.: »Ljuv är sena aftontimman».

O, hur skön är sommarkvällen,
då jag efter dagens id,
efter möda och bekymmer
njuta får den stilla frid!
I naturen skaparns under
träda fram inför min själ;
hjärtats lov jag honom bringar
i den ljuva sommarkväll.

Sommarkväll, ack om du ville
 hos mig dröja året om!
 Men du hastigt från mig flyktar;
 bäst du står där, klädd i blom,
 skall din fägring och din värme
 stelna uti vinterns famn;
 men ännu bland is och drivor
 viskar jag ditt kära namn.

Ljuva sommarkväll, kom åter,
 kom med ljus och hopp och frid,
 värm mitt hjärta, lyft min ande;
 minn mig även om den tid,
 då min levnadssol skall dala
 och min ande, evigt säll,
 högre ro och vila njuta,
 än i livets sommarkväll.

Kom nu!

Mel.: »Hjorten, som törstigt flämtar».

Kom nu till purpurkällan,
 bada dig fritt däri,
 kom med din synd till Jesus,
 han gör själen fri!
 Fäst blott din blick på korset,
 då faller bördan av,
 faller ifrån din skuldra
 ned i glömskans hav.

Kom undan världens stormar,
 kom och du finner ro;

kom till det brustna hjärta
 där du trygg kan bo!
 Jesus ger jagad ande
 vila och ljuvlig frid,
 lugnar de vreda vågor,
 stillar hjärtats strid.

Akta på sökningstiden,
 nu är din frälsningsdag!
 Kom medan Anden kallar,
 kom och nåd mottag!
 Dröj ej, o dröj ej längre —
 brudgummens kärlek vinn;
 kom nu då Anden nödgar
 dig att komma in!

En ropandes röst.

När Johannes i öknen vid Jordan
 höjde bättringens maningsrop
 till de skaror i mörkret nedsänkte,
 till en gudlös och syndig hop,
 säkert tänkte de fariséer,
 att de re'n voro goda nog; —
 som en bomb ned i deras läger
 därför döpar'ns predikan slog.

»Fariséer, vem har er ingivit,
 att Guds vrede I kunnen undfly,
 att er Abrahams fromhet skall båta?
 Gören bättringens frukter, ty

Herren rensa nu skall sin loge,
 samla vetet i ladan in,
 men i elden agnarna kasta —
 därför, ändren, ändren ert sinn'!»

Än i dag, som ett eko från fjärran
 ljuder bättringspredikarens röst.
 O, vänd åter, vänd åter till Herren,
 han har läk'dom för sargat bröst!
 Han kan rädda de djupast sjunkna,
 både skökor och drinkare;
 ja, han räddar och frälsar alla,
 som i tron upp till honom se.

Ej den goda moralen här båtar,
 ej ett sken av gudaktighet;
 nej, en säkrare grund måste läggas
 för vår frälsning och salighet.
 »Se Guds lamm, som bär världens synder!»
 ljuder ekot från öknen än,
 återljuder i frälsta hjärtan.
 Har du hört det, min dyre vän?

Har du hört, hur dig Jesus har kallat
 från din tidiga barndomsdag?
 Han har längtat, väntat och klappat
 på ditt hjärta mång' hårda slag.
 O, bortstöt ej, bortstöt ej den vännen
 och försmå ej hans milda »kom!»
 Ty då ljuda omutligt orden,
 som förkunna en evig dom.

Min moder.

Jag minnes henne, se'n späda åren,
 minns moderskyssen, men även tåren,
 den föll så varm ned på barnakinden,
 som smektes mildt utav aftonvinden,
 så ljuvt och lätt, som av hennes hand; —
 jag minnes ännu det ömma band.

Så kom den dag, då vi skulle vandra
 på skilda vägar, långt från varandra.
 Jag skulle ut i den snöda världen,
 där mången tjusas av synden, flärden,
 där vilan saknas vid älskat bröst,
 vid hennes hjärta, min barndoms tröst.

Jag minnes ännu den heta tåren —
 för mig mer skön än en ros om våren —
 den ömma blicken, den kära handen,
 som slöts i min. — »Uti himlalanden
 vi mötas åter, om ej på jord.»
 O, ljuva, heliga avskedsord!

Men vilset barn sig i världen glömmet,
 av nöjet rusad i synden drömmet.
 Då, under drömmen, en ängel leder
 den vilsne åter till mor, som beder:
 »Ack, fräls min son!» ljöd en stämman klar,
 och hennes böner de fingo svar.

Nu rösten tystnat och ögat somnat,
 den kära handen i döden domnat. —

Men uti himlen vi mötas åter,
 där ingen lider, där ingen gråter. —
 Så slumra skönt, tills på andra strand
 jag trycker åter din kära hand!

Jag har en vän.

Mel.: »Jag vet ett namn så dyrt».

Jag har en vän så god och blid,
 en vän, som trofast är.
 Han viskar till mitt hjärta frid;
 och det min Jesus är.

Då jag ej kände denne vän
 han ropte ömt mitt namn:
 »Mitt barn, kom hem och fly igen
 uti min öppna famn!»

Hans röst jag hör för varje dag;
 han leder ömt sitt lamm
 igenom nöd av alla slag
 till friska källan fram.

Och lyder jag den stämman skön
 jag får — Gud vare pris!
 en segerkrona sist som lön
 uti Guds paradys.

I juletid.

Till Betlehem, den underfulla stad,
 på tankens vingar vill jag ila glad
 i juletid, att söka frid;
 ty fridens furste stor
 är född och given var och en som tror.

Fastän född i ringhet, vilande på krubbans
 hö och strå,
 han ett evigt kungadöme grundat har,
 där rättfärdighet skall råda och där fridens tron
 skall stå,
 ifrån vilken livets sol utstrålar klar.

O, så låtom oss i tron till krubbans läger
 skynda fram,
 giva nyfödd Judakonung hyllningsgärd!
 Låt oss vid hans sida kämpa emot djävul, synd
 och skam,
 tills som segrare han härskar i vår värld!

Avskedsord till en ung Herrens tjänare.

Hur lycklig du, som re'n i ungdomsåren
 ditt hjärta gav åt Jesus, herden god!
 Du börjat följa mästaren i spåren,
 som uppå korset göt sitt dyra blod.

Du valt din plats bland Herrens kämpaskara;
 stå trogen där i klar som mulen dag.
 Gå nu åstad att sanningen försvara
 och vittna om Guds kärleks milda lag.

Du älskad varit; saknad skall du bliva,
 men vi dig gärna offra, då du går
 att helt ditt liv för Gud och själar giva. —
 Vår bön skall städse följa dina spår.

Så gå åstad och höj din konungs fana,
och stå den trogen uti lust och nöd.
Löp modigt fram uppå din vädjobana,
och kämpa trogen ända till din död.

Och då dig lönen väntar på den stranden,
där inga tårar skola fällas mer,
och där den evigt sälla, lösta anden
sin hyllning Gud och Lammet evigt ger.

Där skall du åter möta dina kära,
uti det hem, där man ej skiljes mer,
där korsets kämpar konungen till ära
för tronen lägga sina kronor ner.

Vid Jesu hjärta.

Mel.: »Lugn vilar sjön».

Så lugn, så trygg vid Jesu hjärta
jag vilar under livets strid;
där finnes balsam för all smärta,
där njutes utesäglig frid.

Där får den trötta duvan vila,
där finnes plats för sargat lamm,
och dödsdömd själ, som dit vill ila,
får fristad skön vid korsets stam.

Där brast det hjärtat uti döden,
att öppna paradiset port.
Där vällde fram den källans flöden,
som renar syndaren — hur stort!

Så lugn i alla livets skiften,
 så trygg för varje stund och dag,
 från livets vårdag intill griften,
 vid Jesu hjärta vilar jag.

Trogna korsets fana.

En liten pilgrimsskara,
 en ringa kämpatrupp,
 i strid för Gud vi tåga
 framåt i slutna grupp.
 Fast stundom man oss hånar
 och spår vårt snara fall,
 i kampen för det goda
 dock seger vinnas skall.

Mot satans många ränker
 vi hava mod och lust
 att blotta slipad klinga
 och våga än en dust;
 om han till ljusets ängel
 sig nu som fordom klär,
 med skriftens ord utrustad;
 vår ovän dock han är.

Så ryck då modigt framåt
 du lilla kämpahär!
 Snart slutar stridens hetta,
 din segerdag är när.
 Då skola många ringa
 de främsta platser få,
 dem Herren funnit trogna
 vid korsets fana stå.

www.books2ebooks.eu